

Framman fyri Læraraskúlanum móti jólum 1963

TEKNING. FRITS J. HANNEISEN

Asfaltshavið framman fyri steintrappunum á Læraraskúlanum, (tí Gamla kommunuskúlanum) goymdi flúrar, flesjar og úrskinsplinkar. Hetta djúpa, svarta vatnið lá ímillum Meinigheitshúsið og gróthúsið, har fyrisitingin hjá Tórshavnar kommunu heldur til í dag. Hetta djúpa svarta asfaltvatnið lá sum ein sveiti og helt um síni býarbørn, ið stéðgáðu á og ítaðu av og fingur eitt gott prát við onkran, sum tey kendu. Slavtokan hekk niður yvir Meinigheitshúsið henda fyrirapart uml. kl. 9:30 hin 17. des. 1963. Tann óarlíga slavtokan háláði í takskeggið á meinigheitshúsinum og helt við teimum, sum innan hesar veggir bóðu fólk venda við frá ólátaða lívi sínum.

Lívið var ein afturundirgerð. Nógv fólk komu við streyminum - við rákinum inn á plássíð framman fyri Læraraskúlan og ristur stavar við sínum gongulagi og hondum í ta frelstu tokuna, sum var so óarlíga at jólaeinglarnir hildu at Mariumessan á várið var í hondum, men tey fittu býarbørnini vistu betur. Tey talðu sína millum við sínum havnarkynstri, sum bygdadreingir, ið gingu á Læraraskúlanum, hildu vera sera fint. Menn lyftu hattinum við trimum fingrum, summir lyftu keppinum við tveimum fingrum, summir bara tóku fremstafingur upp undir tútin á hattinum og hildu seg vera teir einastu í tí víðopna asfaltshavinum. Tokan vælsignaði teir, og helt nógv av

teimum. Á bygd fór hvørki keppur ella hattur upp av kollinum. Nei, teir hvíldu. Teir vildu hava frið. Heilsa við einum keppi..., ha, ha, ha... tað var óhugsandi... men teir søgdu góðan dag og nevndu hvør annan við navn. Stíllisliga - fáorðar, ja, og fáur brúkti hatt. Teir høvdu so ongan hattmann at heilsa uppá. Teir gingu sína oyðimarkargongd í tí sæla dreyminum, at fólk á bygd bar Føroya fólk upp. Teir flestu vóru sjómenn so kollurin skuldi hava frið, meðan teir vóru heima. Teir vóru rættir menn og áttu lötuna og dagin.

Úr tí slagnum tokuni henda desemberdag var afturundirgerðin á flóðini spegilsblonk. Seiðalygnin undir

tí reyðu kioskini simraði stíllisliga í tí myrka, váta oyðihavi. Sjó av hesum spaka, kurluta drátti sendi sálartrøyst út til tey, sum ognadust eina løtu í hesum fríðsama meldri.

Út úr heum mjørkatámi kom ein dreki. Gulur- fløtafarvaður og grønur við manni í alpihúgvu, bláum neilonfrakka, gráum buksum, gráum jakka og svørtum lissuskóm við tjúkkum botni keyptir í Impo. Tann snøggi, nýmótans skotarin hjá Sofusi kom inn á plássíð framman fyri Læraraskúlanum. Sofus Joensen legði so sníldisliga at, og lasti drekaskotarin við tveimum fingrum og smíltist við sínum blíða snýi, og steig av hesum hesti og hugdi at farinum við blómandi læraraeygum frá

høvur til fót. Bjarni Niclasen stóð saman við læraraskúlanæmingunum á trappusteininum og eygleiddi akfari Sofusar, sum kom úr mjørkakógvini, sum tektist stórt og máttmikið. Søgufroður maður goymdi seg undir tí bláa skúlvinum, og dámdi væl at práta og visti mangt og mikið.

»Hygga Sofus, á fljóta hesti sínum. Teir gomlu dreingirnir hava ráðini. Fylla Havnargøtu við prutlandi óljóði. Betri skuldi Sofus fingið onkran at hildið um seg um kvöldarnar enn hatta drekamarmenli, sum ger hann óðan í høvðinum. Ólíka er svarta súkla mín, sum er so tigandi og fríðarlig og líka snøggi sum hatta ritugorri hjá Sofusi.« Segði Bjarni. »Hvat halda tit?« Nei, vit